

Любов Лазоршинець

(14 р., Новопрокопівська ЗОШ І-ІІІ ст., с. Новопрокопівка, Токмацький р-н, Запорізька обл.)

Життя – тобі!

(скорочено)

...Зараз моя Вітчизна у біді. Гинуть маленькі діти під пострілами та вибухами, матері божеволіють над маленькими горбочками на кладовищах, а діти перестають розмовляти після смертей батьків. Тисячі людей втратили свої домівки та стали вигнанцями. Молоді хлопці із зброєю в руках відстоюють єдність та незалежність моєї Батьківщини. Я разом зі своїми друзями беру участь у волонтерському русі, що охопив всю Україну. Ми виготовляємо обереги для солдатів, пишемо листи, збираємо продукти харчування. Багатьом з моїх друзів телефонували воїни Української Армії з місць бойових дій та дякували за теплі слова наших послань і підтримку. Я мрію, що одного ранку прокинусь, а по телевізору скажуть: «Війна скінчилась! На Україну прийшов мир!». Для мене це означатиме, що всі бійці України та мирні жителі залишаться живими.

Мені дуже болить майбутнє моєї держави. Вороги напали на українську землю, ведеться велика інформаційна війна, у соціальних мережах прості росіяни нападають на моїх співвітчизників та намагаються принизити нас всілякими словами. І проблема не в тому, що Путін – обманщик, а в тому, що він – президент країни обманщиків. Співвітчизники Путіна не розуміють, що саме їх країна – загроза майбутньому всього цивілізованого світу. Та я знаю, що справедливість на нашому боці, бо не ми прийшли в чужу країну вбивати і не ми хочемо розколу України.

Дуже поважаю російського відомого співака, лідера гурту «Машина часу» Андрія Макаревича за те, що він продовжує переконувати росіян в мерзотності подій в Росії. Під час інтерв'ю в радіостудії «Ехо Москви» лунали такі слова: «Путінська пропаганда? Вона у мене викликає важке почуття безвиході. От коли поруч зі мною хтось їсть сміття – йому подобається. А мене не привчили це робити, і мені шкода тієї людини, і дихати гидко, бо – стоїш поряд». Його нова пісня «Моя країна зійшла з розуму» ілюструє це найкраще.

А ще завдяки ситуації, що склалася, наші люди почали себе усвідомлювати єдиним цілим – українським народом! У містах, де роками можна було чути лише російську мову, все частіше лунають слова мелодійної та рідної нам української. Люди почали усміхатися один одному, допомагати.

Ось лише декілька випадків.

Жінка підійшла до маршрутного мікроавтобуса і запитала у водія: «Ви їдете до Осипенківського району?». І почула у відповідь: «Так, їду. А Вам куди треба?». Почувши назву зупинки, пообіцяв попередити і не забув, хоча їхати було зупинок двадцять.

Старенька не знає потрібного їй району міста і постійно запитує, чи це не вулиця імені Малиновського. Молодий юнак з усмішкою повідомив: «Я буду там виходити і вам скажу, не хвилюйтесь». На зупинці бабуся запитала у нього: «Чи не знаєте, де будинок для стареньких? Знайому їду провідати». Хлопець не знав, але молода жінка, що теж вийшла на цій зупинці, заспокоїла бабуся: «Я буду проходити біля того будинку і Вам допоможу».

До гурту молодих людей на зупинці підійшов літній чоловік і сказав, що у нього на квиток не вистачає однієї гривні. Відразу ж одна дівчина дістала гаманець. Грошима допомогла і пірижків на дорогу купила.

В аптеці дідусь нишпорить по кишнях у пошуках грошей, бо не вистачає кількох гривень на придбання необхідних ліків. Хтось із черги відразу ж простягнув необхідну суму.

Здається, що це дрібниці, і ми навіть уваги не звертаємо на такі ситуації, але це дуже важливо. Адже саме через такі відносини проявляється людяність. Спостерігаючи за людьми, що мене оточують, я вірю: Моя Україна повернеться з війни, щоб будувати краще майбутнє для нас, своїх дітей! Вшановуючи пам'ять Героїв Небесної Сотні, я вірю, що жертви були немарними, що Україна, зробивши Європейський вибір, не зійде зі свого шляху, і ми будемо жити в державі, де панує закон і справедливість. Дуже багато потрібно зробити громадянам нашої країни, щоб життя стало кращим і заможнішим, щоб пенсії стали винагородою за багаторічну працю, а не межею бідності; щоб мами могли купувати своїм дітям необхідні речі і не рахувати: чи вистачить грошей на хліб та крупи після покупки чергової книги або зошитів; щоб ми мали змогу подорожувати Європою без віз і кордонів.

Я розумію, що саме моему поколінню будувати майбутнє України. Для своїх нащадків ми маємо зберегти свою українську мову та цілісність землі. Про неї молюся щоденно.

Україно, мамо моя! Живи! Живи, незважаючи ні на що, для нас – дітей твоїх! Ти наша надія і молитва, біль і смуток, радість і гордість, сьогодення і майбуття. Це ти разом з піснею колисковою дала мені душу і любов до життя, до мами, до тебе, моя Україно!..

